

## INHOUD

Hotel Providence 7

[Hotel Villa Real] 75

Hotel Arbez 91

HOTEL  
PROVIDENCE

IK WAS IN SLAAP AAN HET VALLEN IN DE TREIN. Ik had een afspraak voor een interview met Thomas, die net negentig was geworden. Mijn stoel stond met de rug naar de rijrichting, waardoor ik me moeilijk kon concentreren op zijn laatste boek, dat ik in mijn hand hield. Ik krijg last van mijn maag wanneer ik probeer te lezen en achterwaarts zit – of zoals Eva, mijn tienjarige dochter, het afgelopen zomer in een trein naar Lublin formuleerde, als ik ‘naar vroeger kijk’.

Ik staarde uit het raam door het vage spiegelbeeld van mijn gemondmaskerde gezicht in het glas. Ik had het gevoel dat ik alleen een goede openingsvraag voor het interview hoefde te bedenken om het gesprek vloeiend te laten verlopen. Mijn grootste zorg was dat het me op een of andere manier niet zou lukken opnames te maken met mijn telefoon of dat ik erin zou slagen de spraakmemo’s te verwijderen wanneer ik die naar het tijdschrift probeerde te verzenden.

Ik keek weg van het raam en stuurde Mia een bericht: ‘Dat was een moeilijke ochtend.’

‘Het is ons toch gelukt,’ antwoordde ze onmiddellijk, waarschijnlijk vanaf haar computer.

‘Dat wel.’

‘Maar toch. Volgens Eckert moeten we dit waarschijnlijk als “winst” zien.’

‘Ja. Laat het me meteen weten als je door school wordt gebeld. Ze bellen jou altijd.’

‘Natuurlijk, maar dat betwijfel ik. Ik denk echt dat het wel gaat. De schooldag is trouwens al bijna afgelopen.’

Ik stuurde een duimpje omhoog. De man met de ouderwetse pet kwam langs om de kaartjes te controleren. Ik vergrootte de kleine QR-code, die hij scande. Daarna deed ik mijn oortjes in en luisterde naar een lezing van Thomas over vertalingen, die in 1973 was opgenomen in Parijs. Ik nam een foto van het winterse, postindustriële landschap achter mijn gemondd-maskerde spiegelbeeld toen de trein sneller begon te rijden, bekeek en verwijderde de foto, sloot mijn ogen en keek naar vroeger. Mijn mentor zweeg, eenenvijftig jaar geleden, en schonk water in een glas. Iemand in het publiek hoestte twee keer.

Ik was in Parijs. (Ik weet niet hoe de opname de droom verder beïnvloedde.) Ik haalde Eva ergens op, waarschijnlijk van school. Ik stond voor een groot, geornamenteerd smeedijzeren hek en wachtte tot de poort openging. Er stonden ook andere ouders en verzorgers, die tegen elkaar of in hun telefoon fluisterden. Ik spreek geen Frans, maar het was duidelijk dat mensen bezorgd waren. Het begon harder te waaien. Ik hoorde sirenes in de verte. Ik keek naar mijn telefoon, maar er waren geen alert-berichten.

De poort zwaaide open en ik probeerde erlangs te komen omdat ik mijn dochter wilde bereiken, maar een vrouw – donker, mooi, ze kwam me bekend voor, haar hoofd bedekt met een sjaal – hield me tegen, haar hand op mijn borst, en zei: ‘Onmogelijk.’ Toen drong tot me door dat die verspreide groepjes ouders of verzorgers een rij vormden en dat ik onbewust was voorgedrongen. Ik verontschuldigde me, duizendmaal pardon, en ging aan de kant; goedgeklede mensen stroomden langs me heen en mompelden dat ik onbeschoft was. Ik probeerde het einde van de rij te vinden en was geschokt toen ik zag hoe ver die doorliep in de straat.

Toen ik tegen de richting van de rij in liep, viel de avond. Ik zag de avond vallen uit de bomen. De wind bestookte me nu met bladeren of zaaddozen of afval. Er zat een soort gruis – misschien zand – in mijn mond en ik bleef spugen; ik was me ervan bewust dat de andere ouders terecht van me walgden. Ik had geen idee hoeveel tijd er voorbij was gegaan, hoelang ik al naar het einde van die eindeloze rij had gelopen. Daarna klonk er een hoog, schel geluid uit duizenden zakken, waaronder de mijne. Ik begon te rennen. Ik wilde mijn dochter bereiken, maar in mijn wanhoop rende ik juist van haar weg.

Het was dertien minuten lopen van het Amtrak-station naar Hotel Providence. Ik had het hotel online min of meer willekeurig gekozen; het had vier sterren en kostte ongeveer tweehonderd dollar per nacht; het

tijdschrift betaalde. Het was een graad of vier, gedeeltelijk bewolkt. Een paar maanden voordat Thomas negentig was geworden, was ik vijfenveertig geworden. Ik had mijn oortjes nog in en luisterde naar de richtingaanwijzingen, hoewel ik de weg wist. Het was nog geen vier uur 's middags maar de zon stond laag aan de hemel en de schemering dreigde al in te vallen.

Hotel Providence bevond zich aan Mathewson Street. Het stond tegenover een kerk die ik kende en waar ik een keer een toneelstuk had gezien (de derde verdieping van de kerk was een experimentele 'theaterruimte') en naast een of andere kliniek. Voor de kliniek stond een groepje mensen te roken en te discussiëren, misschien te handelen. Twee mensen – ik meende twee lichamen te kunnen onderscheiden – sliepen op de stoep in een complex van dekens en kartonnen dozen. Aan de overkant van de straat, bij de ingang van de kerk, stond een dronken vrouw zonder jas te schreeuwen tegen een man die haar vastberaden maar vriendelijk bleef wegduwen terwijl zij hem probeerde te slaan. De gevel van het hotel was kort geleden gerestaureerd, en de glans detoneerde bij de oude kerk, de kliniek en het rauwe leven op straat.

Het interieur van het hotel was ruim. Ik hoorde pianomuziek die live klonk, maar zag geen piano. Ik vroeg me even af of ik een mondmasker moest opzetten. Nadat ik was ingecheckt kreeg ik de instructie om door de lounge te lopen, langs verschillende banken en stoelen die niet bij elkaar pasten en stenen vazen met nepbloemen, daarna naar links te gaan en voorbij

de borden van het fitnesscentrum te lopen tot ik bij de lift kwam, die me naar mijn kamer op de derde verdieping zou brengen. De kamer was oversized, zoals alles: een kingsize bed, een bank, een enorm bureau. Er stonden twee gratis plastic flesjes water van twee verschillende merken.

Ik zocht in mijn tas naar mijn oplader, stak die in het stopcontact, zette de tv aan, opende de gordijnen, ging op het bed zitten en staarde uit het raam, dat uitkeek op de kerk, terwijl ik met een half oor naar het nieuws luisterde. Ik probeerde een eerste vraag te bedenken, misschien iets over vertalen, maar werd afgeleid door het idee dat een versie van mezelf nog steeds toeschouwer was bij het toneelstuk, dat was opgevoerd door vrienden.

Het drong tot me door dat het nieuws zich van Gaza naar Parijs had verplaatst: bedwantsen in Parijs, een recente plaag, die misschien was overdreven, maar niettemin een negatieve invloed op het toerisme had. Ik kwam overeind van het bed, trok het dekbed weg, controleerde de witte lakens op roestbruine sporen van opgedroogd bloed, tilde toen het matras op en inspecteerde de onderkant. Ze reizen gewoonlijk in kleren of bagage, maar verspreiden zich ook door boeken en dromen.

Eva was waarschijnlijk al thuis uit de naschoolse opvang, maar voordat ik haar belde moest ik Thomas bellen en zeggen dat ik was aangekomen en er binnen een uur zou zijn. Ik voelde een merkwaardige schroom om hem te bellen; we spraken elkaar nooit over de te-

lefoon. We mailden en regelden mijn zeer incidentele bezoeken via de mail. Waarom was ik dan zenuwachtiger voor een kortstondige ontmoeting met zijn lichaamloze stem dan voor een urenlang samenzijn met zijn belichaamde stem? ‘Dat moet je opschrijven,’ zei Eva in mijn hoofd. Mijn dochter zei vaak dat ik mijn vragen moest opschrijven.

Ik zette het geluid van de televisie uit en belde Thomas terwijl ik onhandig over het bureau hing zodat de stekker in het stopcontact kon blijven zitten. Ik zei dat ik was aangekomen en er snel zou zijn, als dat goed was. Natuurlijk, ik verwacht je, laat jezelf maar binnen; hij zou iets te eten en te drinken hebben. Daarna ging ik douchen en probeerde ik een vraag te formuleren en toen ik eronder vandaan kwam was het donker en was de gevel van de kerk vergeeld door de straatverlichting. Ik trok de kleren aan waarin ik ook had gereisd. Ik dronk een van de flesjes water leeg en in mijn gedachten was dat het water waarvan Thomas vijftig jaar geleden in Parijs slokken had genomen. Ik haalde de oplader van mijn telefoon uit het stopcontact en facetimedde met Mia zodat ik Eva gedag kon zeggen.

Eva beantwoordde de oproep zelf. Mia’s telefoonnummer was verbonden met de iPad die Eva gebruikte voor schermtijd. ‘Dag, papa,’ zei ze, en ze klonk kalm.

‘Dag, schat, wat ben je aan het doen?’ zei ik, opgelucht.

‘Ik speel Fruit Ninja,’ zei ze.

‘Is dat het spel waarbij je alleen fruit moet snijden?’



‘Yep. Mama is aan het koken en zei dat ik mocht spelen tot ze klaar was.’

‘Waar is Luna?’ Luna was de hond uit het asiel die we aan het begin van de pandemie hadden geadopteerd.

Eva draaide de camera van de iPad en toonde me de witte hond die lag te slapen op de blauwe leren bank. ‘Dag Luna, meisje, wat ben je aan het doen?’ vroeg ik.

‘Ze hoort geen stemmen en herkent geen dingen op een scherm,’ zei Eva.

‘Hoe komt dat, denk je?’ vroeg ik. En toen ze niks zei: ‘Hoe was het op school?’

‘Prima,’ zei ze.

Ik telde tot tien om te kijken of ze zou uitweiden, en toen: ‘Ik vind de ochtend vaak het moeilijkste deel van de dag,’ zei ik. ‘Ik vind de dag ’s ochtends vaak onmogelijk lijken en wel oké wanneer die eenmaal op gang is gekomen.’

‘Ja,’ zei ze, misschien luisterend.

‘Ik ben echt nerveus voor dat interview dat ik moet doen,’ overdreef ik omdat ik nervositeit wilde normaliseren.

‘Je doet het vast heel goed,’ citeerde ze.

‘Wil je mijn rare hotelkamer zien?’

‘Ik moet dit level halen.’

‘Oké. Ik facetime je later weer om welterusten te zeggen.’

‘Oké. Beloofd?’

‘Ja.’

‘Oké, ik hou van je, dag,’ geluidseffect einde gesprek.

Ik poetste mijn tanden. De wasbak liep niet goed door. Ik had een veeg tandpasta op mijn wang en waste mijn gezicht. Daarna stak ik mijn hand uit naar mijn telefoon, die ik in het kleine metalen bakje bij de spiegel had gezet. Op een of andere manier wist ik de telefoon in het water te tikken.

Voor de duur van deze zin lag hij in het water. Ik probeerde hem af te drogen met een handdoek, maar mijn scherm was hier en daar gebarsten en het water was erin gesijpeld; ik zag hoe dat zich verspreidde, als de vloeistof in een antigeentest. Het scherm reageerde niet op mijn aanraking en vervaagde alleen op de plek waar ik erop duwde. De afbeelding van Eva en Mia en Luna op het startscherm werd abstract langs de randen.

Ik ging snel de badkamer uit en deed toen iets heel ergs: ik stak de oplader in het stopcontact, misschien vanuit het kinderlijke instinct dat hij sneller zou drogen door de stroom. Een foutmelding – ik zag een gele driehoek in een grijs vlak – verscheen op het scherm toen ik de stekker in het stopcontact stak en toen stierf de telefoon. Ik droeg hem als een gewond diertje in mijn handpalm naar de badkamer en verwijderde de hotelföhn uit zijn houder.

Uiteindelijk liep ik de badkamer weer uit en ging ik op het bed zitten met mijn warme apparaat terwijl ik het knopje aan de zijkant ingedrukt hield en om de oplichtende appel bad. Een urgente crisissituatie: ik kon het gesprek met Thomas nu niet opnemen. Ik had mijn